

[Finansministeren.]

lem hr. Poul Møller sagde — nok skal misbrugene til livs, men kan vi ikke bevare den del af forslaget her, der, om jeg så må sige, er rimelig? Jeg har visse tanker om, hvorledes vi kan det, men det er så langt fremme på dagen, at jeg ikke tror, det er værd at spille tiden med at tage disse tanker frem nu; det kan vi gøre i udvalget.

Endelig må jeg udtale en lille beklagelse over, at ingen har fæstnet sig særligt ved §§ 27 og 42 vedrørende henholdsvis de sociale fonds og de såkaldte arbejderaktier. Jeg indrømmer, at vi ikke kan nå meget under en førstebehandling, hvor man skal holde sig til det principielle, men her er jo tale om væsentlige principielle bestemmelser, som jeg håber at vi får megen gavn af fremover.

Til sidst er der et enkelt spørgsmål. Må jeg sige til det ærede medlem hr. Poul Møller vedrørende et forslag i stedet for præmieopsparing, at det kan jeg give nærmere oplysninger om i udvalget, måske også lidt senere her fra talerstolen, dog ikke i dag, men senere på måneden, ved at fremsætte lovforslag.

Poul Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for visse dele af ministerens svar. I begyndelsen blev jeg egentlig lidt forskrækket, for jeg syntes, den højtærede minister talte os så hårdt til, at jeg slet ikke havde ventet den venlighed til sidst, at vi dog havde peget på noget rigtigt, på noget, som den højtærede finansminister fandt var rimeligt, hvorfor han ønskede at stille forslag om ændringer i udvalget. Sådan kan det altså gå, at man dog kan få sagt noget af værdi.

Den højtærede finansminister stillede os det spørgsmål, om vi har ændret opfattelse siden vort forslag af 1953, det såkaldte martsforslag. Jeg vil dertil svare, at for det første er der jo sket et og andet siden da. Der er sket det, at vi fire gange her i folketinget har fået forelagt et skattereforfor-slag, der klart har tilkendegivet, at det, den højtærede finansminister vil, er at fjerne skattefradragsretten fuldstændig. Det har gjort os betænkelige ved at mødes med den højtærede finansminister i noget detailspørgsmål, hvor skattefradragsretten fjernes. Vi kender den højtærede finansministers

logiske evne og hans indstilling, at „når jeg nu har fået så meget, er det urimeligt ikke at få det næste med“. Nu siger den højtærede minister, at martsforslaget byggede ikke på at gå længere. Nej, men den højtærede minister vil gå længere; der er overhovedet ikke tvivl om, at han vil gå længere. Vi ved jo alle sammen, at han kun ligger på lur for at tage den næste bid. Vi diskuterede sidste uge sømandsskatten, nu har vi dette problem, og vi vil komme til at stå over for spørgsmålet om kapitalvindingsskat ret snart. Det kan ikke nytte, at den højtærede finansminister siger, at dette her har ikke noget med kapitalvindingsskatten at gøre. Han vil, når han har brug for denne argumentation, komme og fortælle os, at det er urimeligt, at vi, når vi har denne 30 pct.s afgift, så ikke også skal have den ved almindelig kapitalvinding. Og han vil fortælle os, at når vi ikke har skattefradrag — kun beregnet, ikke rent faktisk — for sømænd og ikke længere har fradrag med hensyn til skat af engangsindtægter af forskellig art, er det urimeligt, at vi skal opret-holde det på de og de områder; det giver administrativt besvær, når vi skal til at se på, hvad en mand kan fradrage og ikke fradrage. Der er derfor i høj grad sket en politisk forandring med hensyn til spørgsmål af denne karakter. Vi mærker hensigten, og vi må derfor blive forstemte.

Der er også sket det, at vi i mellemtiden har fået en lovgivning på disse områder, der kan anvendes. Vi har fået denne lovgivning bl. a. på radikalt initiativ, og jeg havde derfor ventet, at det ærede medlem hr. Aage Fogh havde været interesseret i tanken om at bevare skattefradragsretten, men så gennemføre 30 pct.s reduktion, således som vi har det for indkomststigninger under 10 000 kr. Vi fra vor side har da også fremsat et forslag siden marts 1953. Den højtærede finansminister havde ganske vist ikke nogen interesse for forslaget, men forslaget kunne i høj grad have interesse med hensyn til dette problem; det drejede sig om ret til fradrag af forudbetalt skat.

Den højtærede finansminister gjorde dernæst en bemærkning om, at der ikke var nogen af ordførerne, der var gået imod afsnit I i lovforslaget. Jeg vil gerne sige, at det har jeg gjort. Jeg går naturligvis ikke imod den del af afsnit I, som er identisk med det lov-